

kontakt

ET nyt medlem er optaget i supermændenes klub, den hirdslående elegante James Bond, der får føtter Lemmy til at ligne Rasmus Klump. Det nye fantom er ikke nogen rumklods i dykkerdragt men adræt, herremodebevidst og lige til at a'e over håret. Og så kvalificerer han sig som en jævnbyrdig modstander af alverdens banditter ved at være lige så usart i sine metoder som de.

Har ikke alle raske mandfolk en drængesjæl, der engang imellem skal fodres med smart heroisme og sportive mord? Har vi ikke lyst til at daske til damerne i ny og næ? Og udføre mirakler ved hjælp af de sidste ny tekniske dupperditter? Den ulastelige James Bond gør det altså sammen akkurat som det forventes i den slags maskuline ønskedrømme.

Og så kommer der nogen og antyder, at James Bond appellerer til halvfasisten i os? Er der noget om det?

AGENT 007 er jo ingen dødkold SS'er eller vildt gestikulerende sortskjorte. Han fører sig frem som en jævnt bogavet dressmand med et vindende smil. Ingen af hans ytringer tyder på synderlig intelligens, men det kan jo være den dygtige agents camouflage overfor de skurkaglige kinesere og andre folkefjender.

Hr. Bond behandler biler og piger som udskeftelige rekvisitter og på samme skodesløse facon, blot med den forskel at førstnævnte bruges til at sidde i og sidstnævnte til at ligge med.

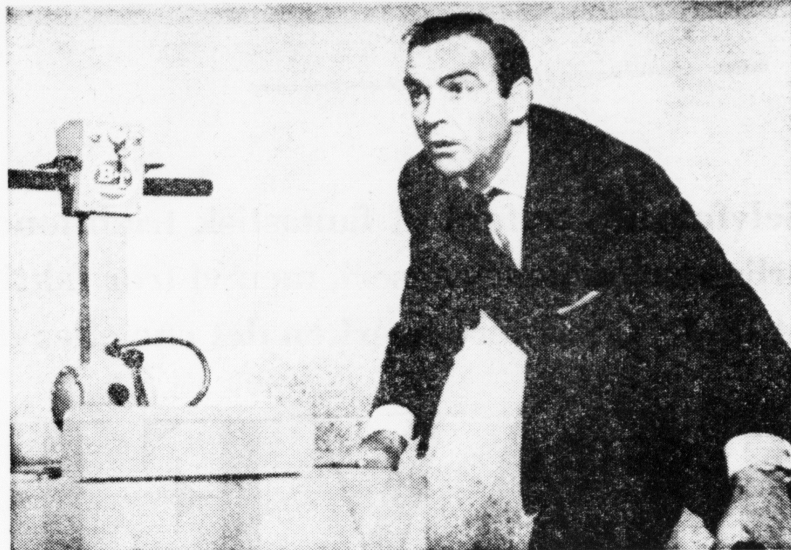
Mødsat fremgangsmåden på svineslagteriene er vor agents aflivningsmetoder fri for dyrlægekontrol. Døds måden er underordnet, bare det ser flot og effektivt ud. Og det er der jo mange, der synes det gør.

ER JAMES BOND HALV-FASCIST?

Af
HOLGER
HISAGER

MEN JAMES BOND er jo inhuman i gode sagers tjeneste. Vesten har fået sin redningsmand mod den gule fare og folk, der taler med mistænkelig accent. Det er finansverdenen, militæret og politiet han gør noget for, altså sammen meget agtværdigt, og så er der jo ingen grund til at være fintfølelse med hensyn til metoderne.

De fleste af dem, der nedkæmpes i filmen om »Goldfinger«, er jo kinesere, og det skal nok være en god investering. Antipatien mod kineserne er vel nok den sikreste fordom at anbringe sine penge i for tiden.

LIGESOM andre, som prøver at klare frisag, når de står anklaget for umenneskelighed, kan James Bond skyde sig ind under, at han kun handler efter ordre.

Det anses vel også som en formlidende omstændighed ved dette velklædte utyske, at han nemt lader sig distrahere af damer. Og han er heller ikke blottet for følelser — når det drejer sig om USAs guldbeholdning.

Både James Bond og hans modstandere er flinke til at tage de sidste tekniske raffinement i brug i den gensidige udryddelseskrig. Men det får vel ikke nogen til at tænke på, hvor effektiv teknikken blev

udnyttet i tilintetgørelsens tjeneste for blot tyve år siden?

DEN jubel, de elektriske horettelser i filmen udløste, tydede ikke på, at publikum gjorde sig nogen tanker om alt det destruktive, teknikken kan anvendes til. Men det var jo også kun en slags mennesker, det gik ud over.

Men hvad nu, hvis det havde været hunde og katte, der blev aflivet på interessante måder i Bond-filmene. Kinesiske katte og tyske hunde? Ville enhver ikke kunne se, at det var inhumant?

ER tendensen i James Bond filmene fascistisk? Ikke helt, men den smarte forrælse

er i familie med den inhumane mentalitet, som fostrer fascisme. Men er der forøvrigt nogen raske drenge, der bekymrer sig om det?

I denne forbindelse ikke et ord om påvirkninger, skadelige eller helsebringende, men den store tilstrømning til film af denne type kan nok være foruroligende på dem, som håbede på at begejstringen for det flotte barbari og de afstumpede supermænd var i aftagen.

Skal man absolut have fantomer, foretrækker jeg King Kong, bl.a. fordi behåret papmaché er grinagtigt, hvad man ikke kan sige om en brillantehelt, der ligner et medlem af en Sonderkommando.

tæt på en ting

DET er en kendsgerning, at en hel del mennesker her til lands tager sig et bad med bukserne på — ydermere efter at have forvissret sig om, at disse kryber ind til nær det halve!

Set sådan på tryk ser dette tilsyneladende vanvittigt ud, idet det, når det drejer sig om bukser, pjejer at gå præcist mødsat til. Buksebadnerne er imidlertid vore hjemlige cowboys, der som aktive købere blot i en specialbutik udgør en snes tusinde om året! Kø-drenge-bukserne, som dette statussymbol jo må hedde i forandret udgave, bæres snart af alle mellem 3-40 — for dem midt imellem nærmest som en slags uniform. Det er da også denne gruppe, som benytter sig af buksernes evne til at krybe 6-7 pet — man går i vandet med dem på, og de former sig efter de individuelle naturens luner.

Manden, som fandt på denne bukseform, var ikke designer og havde sikkert heller ikke tænkt sig, at hans »opfindelse« skulle gå hen og blive en »verdensplage«. Klædehandleren Levi Strauss startede i det herrens år 1850 en forretningsrejse til Californien. I en kæmpebyldt medbragte han sine skønne silke- og fine stoffer indpakket i groftvævet mørkeblåt bomuldsklæde. Den gode Strauss fik

i løbet af nul komma nul udsolgt af sine varer og stod der, næsten tomhændet for klæde, ansigt til ansigt med en af det vilde vestens hestebårne sønner, som var i hårdt behov for et par nye bukser. Strauss kunne blot beklage, at de til dette formål egnede uldne stoffer var revet bort. Den buksetrængende cowboy lod sig imidlertid ikke nøje med den forklaring — han spurgte på klædet, som stofferne havde været pakket ind i, og dermed var cowboybukserne opfundet!

For godt 10 år siden var nævnte stofart herhjemme kun kendt som arbejdstøj — først efter krigen startede »eventyret« — nærmere betegnet i 1952. Omkring 1958, da der blev lukket op for importen, og kø-drengebukserne vandrede over Atlanten i en tæt strøm, sagde mange handlende stop — den mode bliver ikke ved. De, som troede på den, og som ydermere specialiserede sig på området, fik imidlertid sejr og møneter i kassen — vi talte med aldelingslederen i en stor københavns specialforretning på området, og han kunne berette, at man der solgte ikke mindre end ca. 20.000 par om året!

Uden at forklæne nogle af de eksisterende mærker er det altså stadig Levi Strauss' navn i

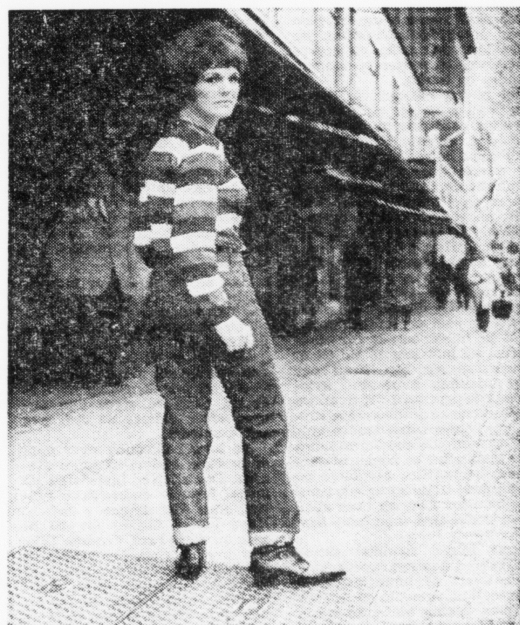
MED ELLER UDEN HEST

mærket LEVITS, som sælges mest — og altså også de, som bevidst er lavet således, at de skal kunne krympe!

Sammen med bukserne følger foruden de fastsyede læderbolfelmærker et par små hæfter, som på en morsom måde fortæller om det vilde vestens helte fra dengang, der virkelig var hårde drenge til. Der er historien om Hamillcar Pool også kaldet »Sinkiller«, hvis speciale var at levere en from prædiken over de banditter, han selv nedlagde. Der er også historien om Jim Reavis, som pludselig en dag, medens han kørte sin gælsesporvogn i St. Joseph, Missouri, fik en »lys idé«. Han drog syd på udstyret med navnet Don James Addison de Peralta-Reavis og gjorde krav på »Peralta-baroniet«, hvilket indebar blandt andet 12.000.000 acres jord tillige med en hel del kvæg. Han klarede den en tid, men blev så opdaget af de federale myndigheder og røg i spjældet — hans navn blev dog stående som komponenten for den største landsvindel i USA's historie.

Ydermere får man praktiske lektioner i, hvilke ranchejere der har hvilke brændmærker til deres kvæg, og hvilke nobiliteter der skod med hvilke bøsse-typer.

Men bortset fra disse histori-

ske fakta ser man altså i dag 9 af 10 unge af begge køn med de karakteristiske blå bukser, og hvorfor mon det? Fordi den gode cowboy, hvis bukse situation krævede en hurtig beslutning, fandt ud af, at klædehand-

ler Strauss' indpakningstøj var praktisk til hans hverdagsbehov — en praktisk, uprætens hverdagstøj blev til, og netop på grund af dens enkle udformning er den SMART!

Ha.N.